

Een man die Moeder heet

Sara keek naar de watervlek op de muur en stelde zich voor dat het een eiland was. Ze wist niet zo goed of de vlek echt op een eiland leek of dat het alleen maar kwam doordat ze zo wanhopig wenste dat ze in een tropisch paradijs was, ver weg van Brooklyn en deze kleine kamer op de zevende verdieping van de familie- en jeugdrechtbank.

Aan tafel zat tegenover haar de advocaat die haar was toegewezen: een enorme man in een gekreukt pak die Ronald Romphark heette. Hij bladerde door haar dossier, zijn grote, lompe lichaam voorovergebogen. 'Dit ziet er niet goed uit,' mompelde hij. Voor de hand liggende dingen zeggen is blijkbaar iets wat je leert als je rechten studeert. 'Je hebt geluk dat ze je zo'n mooi aanbod hebben gedaan.'

'Echt?' vroeg Sara verbaasd. 'Wat dan?'

Hij keek op van het dossier en zei: 'Als je schuld

bekent voor alle aanklachten, wordt het dertig maanden jeugddetentie.’

Tweeënhalf jaar gevangenis klonk Sara helemaal niet zo mooi in de oren, maar het was waarschijnlijk niet veel erger dan de laatste twee pleeggezinnen. En ook al was ze pas twaalf, ze was geen watje. Ze kon het wel aan.

‘En, ging hij verder, ‘je mag natuurlijk niet in de buurt van een computer komen.’

Kijk, dat kon echt niet.

‘Hoelang niet?’

‘Zolang je vastzit. Misschien langer, als voorwaarde voor je vrijlating. Dat moet de rechter beslissen.’

‘Maar het enige wat ik heb gedaan, is –’

‘Wat?’ viel hij haar in de rede. ‘Het computernetwerk gehackt van het jeugdzorgsysteem in New York? Wilde je dat zeggen? Want dat is niet wat ik een “het-enige-wat-ik-heb-gedaan”-situatie zou noemen.’

‘Oké, maar ik wilde alleen maar –’

‘Wat je wilde doen, is niet belangrijk,’ zei hij. ‘Het gaat erom wat je hébt gedaan. Je hebt geluk dat je nog maar twaalf bent. Als je dertien was geweest, hadden ze je waarschijnlijk strenger aangepakt om een voorbeeld te stellen.’

Het kwam hard aan, en voor het eerst had Sara spijt van haar acties. Niet omdat het tegen de wet was. Le-gaal of niet, ze was ervan overtuigd dat ze het juiste had gedaan. Maar ze had nooit gedacht dat ze verbannen zou kunnen worden van de enige plek ter wereld die er voor haar toe deed. Alleen achter een computer voelde Sara zich thuis.

‘Ik zal het nooit meer doen,’ zei ze. ‘Beloofd.’

‘O, je belooft het?’ reageerde hij sarcastisch. ‘Misschien kun je het tijdens de zitting plechtig beloven, zweren, je erewoord geven. Dan komt vast alles goed.’

Sara had moeite met zelfbeheersing, iets wat verschillende maatschappelijk werkers en zeker twee schoolpsychologen hadden bevestigd. Maar ze probeerde rustig te blijven terwijl ze keek naar de man die haar zou moeten helpen. Ze kon het niet riskeren hem boos te maken, want hij was haar enige hoop op een goede afloop. Dus ze haalde diep adem en telde tot tien, een tip van een van die maatschappelijk werkers van wie ze de naam allang was vergeten.

‘Als ik geen computer mag gebruiken,’ zei ze, en ze kon haar wanhoop amper verbergen, ‘kan ik niet doen waar ik goed in ben. Dat is gewoon wat mij maakt tot wie ik ben.’

‘Tja, dat had je moeten bedenken voordat je...’

Waarschijnlijk zou ze haar geduld verloren hebben als op dat moment de deur niet was opengevlogen en er een man was binnengekomen die in alle opzichten het tegenovergestelde was van haar advocaat. Hij was lang en dun en had een wilde, zwarte haardos. Hij droeg een keurig pak. Zijn das paste bij zijn pochet. En hij had een Brits accent.

‘Sorry dat ik stoer,’ zei hij beleefd. ‘Maar volgens mij is dat mijn stoel waar u op zit.’

‘U hebt de verkeerde kamer,’ bromde Romphark. ‘Dus als u het niet erg vindt, ik heb een gesprek met mijn cliënt.’

‘Behalve dat ze, volgens dit formulier ter vervanging

van raadsman, mijn cliënt is.' De man liet Romphark een vel papier zien, wat meteen een glimlach op Sara's gezicht toverde.

Romphark nam de man in zich op. 'Dat slaat nergens op. Ze kan zich geen dure advocaat zoals u veroorloven. Ze heeft geen geld.'

'Natuurlijk heeft ze geen geld. Ze is twaalf. Twaalfjarigen hebben geen geld. Ze hebben fietsen en rugzakken. Maar deze twaalfjarige heeft toevallig ook een advocaat. Dit formulier verklaart dat ik ben aangenomen om juffrouw Sara Maria Martinez te vertegenwoordigen.' Glimlachend wendde hij zich tot haar. 'Dat ben jij, toch?'

'Ja, meneer.'

'Fantastisch. Dat betekent dat ik op de goede plek ben.'

'Wie heeft u aangenomen?' vroeg Romphark.

'Een belanghebbende,' zei de man. 'Meer hoeft u niet te weten. Dus als u zo vriendelijk zou willen zijn om te vertrekken, Sara en ik hebben een heleboel te bespreken. We moeten over niet al te lange tijd voor de rechter verschijnen.'

Mopperend schoof Romphark zijn papieren in zijn koffertje. 'Ik ga uitzoeken wat hier aan de hand is.'

'Een vriendelijke dame met de naam Valerie kan u daarbij helpen,' zei de Brit. 'U kunt haar vinden bij de griffie op de zesde verdieping.'

'Dat weet ik,' snauwde Romphark terwijl hij zich langs de man wrong, de gang in. Hij wilde eigenlijk nog iets zeggen, maar in plaats daarvan snoof hij gefrustreerd en stampte ervandoor.

Toen Romphark eenmaal weg was deed de nieuwe advocaat de deur dicht en ging tegenover Sara zitten. ‘Zoiets heb ik nog nooit gezien,’ zei hij verwonderd. ‘Hij verliet de kamer letterlijk briesend.’

Sara had geen idee wie er een advocaat voor haar had kunnen inhuren, maar ze was absoluut blij met deze wending. ‘Ik heb het ook nog nooit gezien.’

‘Goed, vertel eens,’ zei hij, terwijl hij de sloten van zijn koffertje openklikte. ‘Klopt het? Heb je de computers van jeugdzorg gehackt?’

Ze aarzelde met antwoord geven.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Advocaten hebben beroepsgeheim, dus ik mag niemand vertellen wat je hierbinnen zegt. Ik wil alleen weten of het waar is.’

Ze knikte voorzichtig. ‘Ja. Het is waar.’

‘Fantastisch,’ zei hij met een knipoog. Hij gaf haar de kleine computer die hij uit het koffertje haalde. ‘Ik wil dat je het nog een keer doet.’

‘Wat moet ik nog een keer doen?’ vroeg ze.

‘De database van jeugdzorg hacken,’ zei hij. ‘Je moet mij de advocaat maken die jou vertegenwoordigt, voordat meneer Romphark op de zesde verdieping aankomt en het gaat controleren.’

‘Bedoelt u dat u mijn advocaat niet bent?’ vroeg ze.

‘Nooit ook maar in de buurt van een rechtenstudie geweest,’ zei hij samenzweerderig. ‘Dus, huphup. Ik heb een helper die hem in de gang aan de praat zal houden, maar ik weet niet voor hoelang.’

Sara’s hoofd tolde. Ze wist niet wat ze moest denken. ‘Luister, ik weet niet wie u bent, maar de rechtbank zou me een advocaat moeten toewijzen. Een echte.’

‘En die kerel met de mosterdvlek op zijn das is de-gene die ze hebben uitgekozen,’ reageerde hij hoofd-schuddend. ‘Ik weet niet wat jij daarvan vindt, maar ik ben niet bijzonder onder de indruk. De afgelopen negen jaar heeft diezelfde rechtbank jou toegewezen aan zes pleeggezinnen en negen scholen. Ze maken er steeds weer een potje van. Zullen we een keer wat nieuws pro-beren?’

Ze keek naar hem en daarna naar de computer. Het was verleidelijk, maar ook verwarrend. ‘Ik weet niet...’

‘Wat zou je volgens hem te wachten staan?’ viel hij haar in de rede. ‘Ik durf te wedden dat hij al een deal met de officier van justitie had gesloten.’

‘Tweeënhalf jaar jeugddetentie en een computerver-bod.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Zelfs zonder rechtenstudie kan ik dat beter.’

Ze begreep niet helemaal waarom, maar Sara ge-loofde hem. Misschien omdat ze het zo graag wilde. Misschien uit wanhoop. Wat het ook was, ze ver-trouwde op haar gevoel en begon te typen.

‘Uitstekend,’ zei hij. ‘Je gaat hier waarschijnlijk geen spijt van krijgen.’

‘Waarschijnlijk?’ Ze trok een wenkbrauw op. ‘Zou u niet moeten proberen me gerust te stellen?’

‘Alleen dwazen en leugenaars praten vol vertrouwen over dingen waar ze geen controle over hebben,’ ant-woordde hij. ‘Maar ik ben optimistisch, dus ik schat je kansen in rond de... zevenentachtig procent.’

Sara glimlachte en ging door met typen. ‘Wat is dit voor computer?’

‘Hij is singulier,’ antwoordde hij.

‘Ik dacht dat ik alle computerbedrijven kende, maar hier heb ik nog nooit van gehoord. Is dat een Frans bedrijf?’

‘Het is geen bedrijf,’ zei hij. ‘Deze computer is uniek, op maat gemaakt naar de specifieke wensen van een individu.’

‘Iemand heeft deze voor u op maat gemaakt?’

Hij knikte.

‘Nou, dit maatwerk is echt vakwerk.’

‘Wacht maar tot je de grote ziet,’ zei hij. ‘Die zul je geweldig vinden. Als we aan het eind van de dag niet allebei achter de tralies zitten tenminste.’

Sara wist veel van computers, maar zo een als deze had ze nog nooit gezien. Hij was snel en krachtig, en ze was binnen de kortste keren door de firewall heen die het webportaal van jeugdzorg had moeten beschermen.

‘Ze hebben het achterdeurtje dat ik vorige keer gebruikte niet eens afgeschermd,’ zei ze vol ongeloof.

‘Grote instellingen zijn traag,’ zei hij. ‘Grote advocaten hopelijk ook.’

In minder dan twee minuten zat ze in de database voor het toewijzen van advocaten. Blij verwijderde ze de naam Ronald Romphark, waarna ze vroeg: ‘Hoe heet u?’

‘Uitstekende vraag,’ zei hij, en hij haalde drie paspoorten uit zijn koffertje. ‘Wat klinkt het best?’ Hij las de eerste voor. ‘Croydon St. Vincent Marlboro de derde.’ Hij keek zuur. ‘Een tikkie overdreven, denk je ook niet?’

Ze knikte. ‘Ja.’

‘Die slaan we over.’ Hij las de volgende. ‘Nelson Muffin.’ Daar moest hij van grinniken. ‘Muffin? Dat bevat me wel.’ Hij stopte hem in een zijvak van zijn koffertje. ‘Die bewaar ik denk ik voor een andere keer.’

‘We hebben best wel haast,’ hielp ze hem herinneren.

‘Juist ja, deze dan.’ Hij las de laatste voor. ‘Gerard Anderson. Dat klinkt wel als een echte advocaat. Suf. Saai. Zo weer vergeten. Wat precies is wat we willen. Zo heet ik, Gerard Anderson.’ Hij gaf haar het paspoort, zodat ze de spelling kon checken en de naam in de database kon zetten.

‘Ik heb net op “update” gedrukt,’ zei ze toen ze klaar was. ‘Geregeld dus.’

Hij glimlachte een beetje nerveus en bleef even luisteren. ‘Geen alarm.’ Hij deed de deur open en leunde de gang in. ‘Er komt niemand aan om ons te arresteren. Heel goed gedaan, Sara.’

‘Behalve dat ik nu een advocaat heb die nooit rechten heeft gestudeerd.’

‘Ik heb tig rechtbankseries gezien op tv,’ zei hij. ‘Voor een rechter verschijnen is voor mij geen probleem.’

‘Bedoelt u niet waarschijnlijk geen probleem?’ reageerde ze.

Hij glimlachte. ‘Precies... waarschijnlijk geen probleem. Maar eerst heb ik meer details nodig over je hack.’

‘Dat staat vast allemaal daarin.’ Ze wees op het dossier.

‘Hier staat alleen maar wat je hebt gedaan,’ zei hij. ‘Ik wil de reden weten.’

‘De advocaat, u weet wel, die man die echt rechten

heeft gestudeerd, zei dat het niet belangrijk was waaróm ik het had gedaan.'

'Voor hem misschien niet. Voor de rechter misschien ook niet. Maar voor mij is het heel belangrijk.'

Ze dacht even na over haar antwoord, probeerde de snelste manier te vinden om het te vertellen. Ze wilde niet overstuur raken. Ze haatte het om gevoelens te laten zien waar anderen bij waren. 'Mijn laatste pleegouders...'

'Leonard en Deborah Clark?'

'Die ja,' zei ze met een grimas. 'Ze nemen graag meer kinderen aan dan ze kwijt kunnen, omdat ze van de staat per kind betaald krijgen. Meer kinderen betekent meer geld, of ze het nou aan ons uitgeven of niet. Dat controleert eigenlijk niemand. We zaten boven op elkaar in veel te kleine slaapkamers. In plaats van iedereen een bord met eten te geven, zetten ze alles midden op tafel, zodat het leek alsof het meer was dan het was. Dat noemden ze de "gezinsaanpak", wat een lachertje is, want ze behandelden ons echt niet als leden van het gezin.'

'Ongeveer een maand geleden kwam er een nieuwe jongen, Gabriel. Hij was bang. Verdrietig. Eenzaam. Niet zo vreemd als je vijf bent. Hij vond mij aardig, omdat ik het enige andere kind met een Spaanstalige achtergrond was.'

'Praatte je Spaans met hem?'

'Soms,' zei ze. 'Tot het niet meer mocht. Meneer Clark zei tegen me: "Jullie zijn nu in Amerika, dus zullen jullie moeten leren om net als mij Engels te praten."''

De advocaat schudde zijn hoofd. 'En wat zei jij toen?'

‘Ik wees hem erop dat Puerto Rico bij Amerika hoort, dat ik bijna mijn hele leven in Brooklyn had gewoond en dat het “net als ik” is en niet “net als mij”’

De man lachte. ‘Uitgekookt.’

‘Ja, hij kookte zeker, de stoom kwam uit zijn oren,’ reageerde ze.

‘Leverde het problemen op?’ vroeg hij.

Ze knikte, nu was het niet grappig meer. ‘Ik kon de straf wel aan. Maar Gabriel niet.’

‘Waarom kreeg Gabriel straf?’

Ze zweeg even en zag dat hij haar gezicht probeerde te lezen. Hij wilde haar ogen zien terwijl ze praatte.

‘Hij plaste ’s nachts een keer in bed,’ antwoordde ze, ‘en als straf sloten ze hem op in de gangkast. Ik hoorde hem huilen. Het kon ze niks schelen. Ze zouden hem de hele nacht hebben laten huilen. Dus ik stond op en liet hem eruit.’

‘En wat gebeurde er toen?’ vroeg hij.

‘Toen sloten ze mij ook op in de kast, samen met hem. Zeiden dat ik mijn plaats moest kennen. Dus toen kraakte ik het slot en liet ons er allebei uit.’ Ze moest bijna huilen, dus stopte ze even.

‘En toen?’ drong hij aan.

‘Toen sloten ze ons buiten op het dak. Daar lieten ze ons de hele nacht zitten. Het was koud. Het was doodeng. De volgende ochtend ging ik naar school, haalde een pasje voor het computerlokaal en ging aan het werk. Eerst hackte ik de database van jeugdzorg om te kijken hoeveel kinderen er naar het echtpaar Clark waren gestuurd. Toen hackte ik hun bankrekeningen om te laten zien hoeveel geld ze kregen en waar ze het

eigenlijk aan besteedden.’

‘Je wordt niet beschuldigd van het hacken van de bank.’ Hij sloeg een paar bladzijden van haar dossier om.

Ze grijnsde. ‘Ja, ze hebben de aanklacht ingetrokken. Ik ben er zo goed als zeker van dat ze niet willen dat wereldwijd bekend wordt dat een twaalfjarig meisje hun beveiligingssysteem te slim af was.’

‘Mooi,’ zei hij. ‘Dat kan ik misschien nog gebruiken. Wat deed je met die informatie nadat je die had gevonden?’

‘Ik stuurde alles naar mijn maatschappelijk werker,’ zei ze. ‘Zo dom. Toen ik de politie zag aankomen bij ons huis, dacht ik dat ze die twee gingen arresteren. Vijfenvertig seconden lang was ik gelukkig.’

‘Want in plaats daarvan arresteerden ze jou?’

Ze knikte. ‘Meneer en mevrouw Clark hadden zelfs de andere kinderen buiten op een rijtje neergezet, zodat iedereen kon zien dat ik met handboeien om werd meegenomen.’ Ze kneep haar ogen stijf dicht, vastberaden om er geen enkele traan uit te laten vallen. ‘Ze zeiden: “Dat is wat er gebeurt met misdadigers.”’

Eigenlijk had hij het verhaal de avond ervoor al gehoord, via afluisterapparatuur. Maar hij hoorde verhalen graag twee keer. Hij wilde zien of ze veranderden. Daar kon je altijd goed aan afmeten in hoeverre ze waar waren of niet. En terwijl ze haar verhaal deed, vertelde haar gezichtsuitdrukking hem bovendien alles wat hij wilde weten.

‘Dat is een goede reden,’ zei hij. ‘Daar kan ik wel wat mee. Ik kan dit een stuk beter maken.’

‘Bedoelt u niet waarschijnlijk?’ vroeg ze.

Hij glimlachte warm. ‘Nee, ik weet zeker dat ik dat kan. Maar je moet iets voor me doen wat moeilijk is. Iets wat je volgens de verslagen in dit dossier absoluut niet kunt.’

‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘Je moet me vertrouwen,’ zei hij. ‘Wat ik ook zeg of doe, je moet me vertrouwen.’

‘Hoe kan ik u vertrouwen?’ vroeg ze. ‘Ik weet niet eens hoe u heet.’

‘Tuurlijk wel. Nelson Muffin. Gerard Anderson. Soms zelfs Croydon St. Vincent Marlboro de derde. Dat is afhankelijk van de situatie,’ zei hij schouderophalend. ‘Maar mijn vrienden en collega’s, een groep waar jij jezelf hopelijk binnenkort lid van beschouwt, die noemen me allemaal Moeder.’

Voor het eerst sinds ze gearresteerd was, barstte Sara in lachen uit.

‘Moeder? Dat is een bijzondere naam voor een man.’

‘Klopt,’ zei hij glimlachend. ‘Maar ik ben dan ook een bijzondere man, vind je ook niet?’

TOP SECRET

**ALLEEN BESTEMD VOOR
BEVOEGDEN VAN MI6**

Geheime inlichtingendienst/MI6
Vauxhall Cross, Londen, VK
Project Wereldspionnen (ook bekend als Project
Nooitgedachtland)
Dossier gemaakt door A. Montgomery

BROOKLYN

NAAM: Sara Maria
Martinez

LEEFTIJD: 12

GEBOORTEDATUM: 20 november

GEBOORTEPLAATS: Vega Alta, Puerto Rico

GEREKRUTEERD: Familie- en jeugdrechtbank,
Brooklyn, New York, Verenigde Staten

SPECIAAL TALENT: computers hacken – gebruikte een ouderwetse laptop om de computer van Dr. Serena Ochoa te hacken om haar een fijne verjaardag te wensen. Dr. Ochoa was op dat moment een astronaut aan boord van het Internationale Ruimtestation.

HOUDT VAN: strips en coderen.

HOUDT NIET VAN: als spion nooit kunnen uitslapen.

TALEN: Engels, Spaans

HUIDIGE AANSTELLING: KAMP-afdeling
cryptografie, Aisling, Schotland, Verenigd Koninkrijk